

Garon Presley in actie; op de achtergrond zijn beroemde tweelingbroer

Tweelingbroer van Elvis naar Gruitpoorttheater

DOETINCHEM - Het Gruitpoorttheater te Doetinchem start het nieuwe seizoen aanstaande vrijdag, 22 september, met de voorstelling 'Garon Presley' van de jonge, veelbelovende theatergroep 'Growing up in public'.

"I wish I were twins. Then I had someone to blame for this". Deze zinnen werden gesproken door Elvis Presley in de speelfilm 'Love me tender'. Eigenlijk gingen deze woorden over Elvis zelf. Hij was werkelijk de helft van een tweeling. Zijn broer Jesse Garon Presley stierf tijdens de geboorte.

Over deze tweelingbroer maakte de Nederlandse theatermaker Roef Ragas samen met Paul Feld een voorstelling. Terwijl Elvis wordt gesloopt door de medicijnen, zijn zwakke karakter

en de verering van de massa, wacht Jesse Garon in zijn graf op de hereniging met zijn beroemde broer, zijn idool. In het theaterstuk zal hij tonen dat hij zijn broer kan evenaren en mogelijk zelfs kan overtreffen. Omdat hij altijd van de kant toekeek, heeft hij een scherp oog ontwikkeld voor de fouten van zijn broer. Jesse Garon is de volmaakte versie van de grote Elvis.

'Garon Presley' gaat over 'het leven, streven en sneven' van Elvis; over de relatie tussen een fan en zijn idool en over zijn noodzaak zich onophoudelijk te moeten modelleren naar zijn succesvolle voorbeeld vanuit de wanhopige hunkering naar een sprankje respect van de wereld.

De voorstelling begint om 20.30 uur. De foyer is echter al een half uur eerder open. Daar wordt gemusiceerd.

De broer van Elvis

TONEEL

Festival a/d Werf: Garon Presley: taking care of business in a flash. Tekst en spel: Roef Ragas. Regie: Paul Feld. Gezien 22/5; t/m 27/5. Produkt van één dag. Tekst, regie en spel: Growing up in public. Gezien: 22/5; herhaling vandaag.

door PIETER BOTS

Growing up in public is op het Festival a/d Werf vertegenwoordigd met twee produkties. Leden van dit samenwerkingsverband van vier jonge theatermakers regisseerden een monoloog van Roef Ragas over de doodgeboren tweelingbroer van Elvis Presley

en regisseerden vervolgens vooral niet hun eigen vierdaagse creatieve eruptie, *Produkt van één dag*.

Als één helft van een tweeling tijdens de geboorte sterft, erft de ander het talent van zijn dode broertje of zusje – en Elvis heeft dus zijn gaven vooral aan Jesse te danken, schept Roef Ragas op, die ons in de gedaante van Jesse Garon Presley in de Werfkelders toespreekt. Op papier lijkt dit een portret van Presley vanuit een interessant perspectief, maar tijdens de voorstelling vallen Jesse, Elvis en Roef gewoon samen en het stuk is vooral een monoloog van het genre kruip-in-de-huid-van-je-idool.

Ragas acteert overigens niet slecht: hij speelt vol vuur de stoere bink die langzaam wegflipt naarmate hij steeds meer pillen slikt; zijn ogen schieten paranoïde in het rond, terwijl hij aanvankelijk vastberaden, maar later wanhopig, alle andere imitators van Elvis probeert te overtreffen met het soundmixen.

Growing up in public is het huisgezelschap van de Utrechtse School en de koepelzaal hiervan hebben Don Duyns, Paul Feld, Daphne de Bruin en Jeroen Kriek tijdens het festival in gebruik genomen als speeltuin voor hun creativiteit en inspiratie. Vier dagen lang beginnen ze 's morgens te repeteren voor een voorstelling die ze het publiek 's avonds tonen. Dit idee is eigenlijk de moeder van alle mimevoorstellingen: improvisaties rond een bepaald thema die tijdens een langdurig creatief proces worden bijgeschaafd, geschrapt, gestroomlijnd, kortom, geregisseerd. Aan het thema, de freakshows, hadden ze nog wel gedacht, maar tijd om te schaven en te schrappen was er natuurlijk niet. Je kunt ook weinig verwachten na een dagje brainstormen rond het ochtendblad en te midden van een paar kasten met rekvisieten.

Produkt van een dag is een dappere, maar hopeloze poging om spontaan theater te maken en na afloop ben je zelfs nieuwsgierig hoe ze het er de volgende dag vanaf zullen brengen. De toeschouwer is na een uurtje verlost van dat vrijblijvende gefröbel, terwijl Growing up dat vier dagen lang moet volhouden.

Zijn broer spreekt tot ons

Elvis is niet dood, hij leeft!

nieuws van de dag, 15 sept. '95

De King kijkt goedkeurend over zijn schouder mee, wanneer tweelingbroer Jesse Garon Presley (Roef Ragas) zijn songs vertolkt.

FOTO: SERGE LIGTENBERG

AMSTERDAM, vrijdag
Wat is de overeenkomst tussen Jezus Christus en Elvis? De eerste kon over water lopen, de ander surfde graag.

Het lijkt een banale grap, maar voor sommigen Elvis-fans is het bittere ernst. Zij smullen van dergelijke bizarre vergelijkingen, want de King is immers hun heiland en zijn landgoed 'Graceland', hun bedevaartsoord. Trouwens, ook de zanger zelf geloofde heilig dat hij uitverkoren was om een bijzondere taak op aarde te vervullen.

Acteur Roef Ragas raakte gefascineerd door de religieuze cultus rond Elvis. „Hij stond op lemen voeten, kon zijn succes niet dragen. En terwijl iedereen hem gaandeweg dikker ziet worden en afglijden als artiest, blijft men toch alles wat hij doet prachtig vinden, al laat hij een scheet! Geen wonder dat hij messianistische ideeën heeft. Voor mij is dit een prachtig dramatisch gegeven, waar ik absoluut iets mee wilde doen.”

Dit heeft geresulteerd in de ontroerend-komische voorstelling over obsessieve broederliefde, afgunst, dweepzieke fans en de al maar groter wordende zucht naar erkenning en respect, getiteld 'Garon Presley - taking care of business in a flash'. Hiervoor kruipt Ragas in de huid van de kort na de geboorte gestorven tweelingbroer van de Elvis, Jesse Garon.

Mooi meegenomen

Iemand aan wie de King zoveel te danken heeft, want zoals het bakerpraatje wil, want de ene helft van een twee-

ling overlijdt, erft de ander zijn goede eigenschappen en talenten. Het was eigenlijk Jesse's absolute gehoor en Jesse's gevoel voor showbiz, die Elvis tot de miljoenen verdienende rock 'n roll-ster maakten.

Stimulerende en rustgevend de middelen regeren het leven van Jesse precies zoals dat van zijn broer. Het geeft hem de kracht de songs van zijn grote voorbeeld, zijn held, met rood aangelopen gezicht te zingen alsof ze uit zijn tenen komen.

Zijn 'pelvis' laat hij schokken op de maat van de muziek. Hij koketteert met zijn welgevormde bovenlijf, terwijl zijn doorgaans zo melancholieke ogen vonken. Waar Jesse eindigt en Elvis begint, is niet te zeggen.

Snikken

De acteur laat de stem van de zanger, die iedereen wilde

behagen, spreken door zijn broertje. Dat dubbelspel grijpt je bij vlagen echt naar de strot. Een volwassen man zo afhankelijk te zien van medicijnen, esotherie en het stardom is nu eenmaal pijnlijk. Helemaal door merg en been gaat het wanhopig gevele bij Priscilla — heel mooi aanwezig in de vorm van een barbiepopje — dat eindigt in een huilbui.

Pillen, meer pillen houden hem op de been, laten de energie door zijn aderen spatten, totdat de rek eruit is en de ultieme rust volgt. Jesse krijgt terug wat hem al jaren toekomt. In de beroemde zilverwitte cape laat Roef Ragas hem nog een keer schitteren. Alleen een koning overwint de dood.

Vanavond en morgenavond in het Amphitheater.

Paola van de Velde

De broer van Elvis gebruikt de wc-pot als een wensput

theater

UTRECHT – Elvis leeft! Hij komt uit zijn graf om zich te verenigen met zijn oudere tweelingbroertje Jesse Garon, die bij de geboorte is gestorven. In de solo-voorstelling 'Garon Presley: Taking Care of Business in a Flash' van Growing Up in Public, wacht Garon op zijn terugkeer. Helaas, 'The King' heeft wat vertraging.

Roef Ragas, zelf een grote Elvis-fan, schreef de tekst voor de monoloog, waarin hij zelf de rol van diens broer speelt. Toen hij bij de geboorte stierf – zo snoeft Garon – gingen al zijn gaven over op de jongere helft van de ééneiige tweeling, die daar zijn hele succes aan te danken heeft. Nu Elvis op zijn beurt, al weer zeventien jaar geleden, eveneens is doodgegaan, meent Garon alle kwaliteiten terug te zullen krijgen. En hij zal ze beter gebruiken, want al die tijd keek hij mee over de schouder van The King. Hij heeft geleerd van diens fouten.

Wat die zijn, meet Ragas in bijna een uur tijd breed uit. De zanger slikt peppillen en strooit ze rond over het toneel. Ragas' uitgesperde ogen draaien rond, zijn mond trekt scheef, bij de vertolking van 'Can't help falling in love' slaat zijn stem over, op het einde van het lied zingt hij ronduit vals. En het rock-idoool vertelt van het zoveelste leuke meisje, dat de lijfwachten naar zijn kamer brachten. Ze sterft er aan een overdosis. „Onze moeder was nauwelijks koud en begraven. Ik ben nooit vervolgd. Mooie kist. Mooi hout. Ze heette Dixie. Nee, Anita!” Fans gaan ver in het nabootsen van hun idool, zo laat Garon Presley zien. Zelfs zover dat ze klonen worden, de andere helft van een een-eiige tweeling. In de hoop dat de gloed die de ster omgeeft, ook een beetje op hen afstraalt. Als je zoveel lijkt op iemand die de hele wereld bijzonder vindt, dan moet je toch zelf ook wel bijzonder zijn, luidt de boodschap. Maar het moet gezegd: erg verrassend is dat allemaal niet. Wat Roef Ragas nu precies fascineert in de rock-ster, wordt niet duidelijk. Een nieuwe kijk op Elvis Presley, krijg je evenmin, al blikken we mee door de ogen van zijn tweelingbroer.

De solo is te zien in het Werftheater, een zaaltje voor klein-kunst in

Utrecht. Een geschikte locatie, want net zoals bij eerdere producties heeft regisseur Paul Feld ook in 'Garon Presley' cabaretse elementen verwerkt. Ragas richt zich direct tot mensen in de zaal en kijkt hen met zijn staalblauwe ogen geil aan, net niet zoals The King dat met zijn droeve hondeogen placht te doen. Tijdens het playbacken van een Elvis-song trekt hij zijn shirt uit en gooit het niet naar de 'fans', maar in het gangpad.

Tegen het einde van de voorstelling zit Garon op de wc-pot die op het toneel staat. Hij vertelt hoe zijn broer op een dag daar naast viel en doodging: „Met mijn broek op mijn enkels. Mijn grote, witte billen steken omhoog. Mijn tong wordt langzaam paars. In een bedje van kots.” Dan buigt Garon zich over de plee heen en praat erin, als was het een wensput. En hij diept er een microfoon uit op en een spierwit glitterjack: Het is tijd voor een comeback. Eerder nam de zanger weer greep uit de pot vol pillen en slikte ze meteen door. Rechtstreeks tot het publiek: „Deze pilletjes zijn om wakker te blijven. Nou: dat lukt behoorlijk. Daar hebben sommige mensen hier meer moeite mee.” Zo vervelend was het beslist niet, maar als een peppil werkte de voorstelling ook niet.

Frank Kools

Festival a/d Werf: 'Garon Presley: Taking Care of Business in a Flash' t/m 27 mei. Werftheater, Oudegracht 58-60 (aan de werf).

Ragas wekt tweelingbroer Elvis Presley tot leven

Evenement: Festival a/d Werf, Utrecht. Voorstelling: Garon Presley: taking care of business in a flash, door Growing Up in Public. Tekst en spel: Roef Ragas; regie: Paul Feld; licht- en decorontwerp: Catharina Scholten. Gezien: 21/5. Werftheater, Oudegracht 58-60, Utrecht. T/m 27/5, aanvang 17u.

Door **ANNERIEK DE JONG**

Had Elvis Presley een tweelingbroer? Volgens theatermaker Roef Ragas wel, en diverse biografen lijken zijn vermoeden te bevestigen. Jesse Garon moet dat broertje hebben geheten; hij stierf kort na zijn geboorte. Ragas geeft Garon Presley het woord, ook al is de ongelukkige reeds zestig jaar dood en begraven.

Het is op papier een wat verwarrende constructie: een dode die kennelijk weer tot leven gewekt is, kijkt uit naar een comeback van Elvis, zijn door een ongezonde levenswijze te jong gestorven broer. Op het podium echter doet dit verhaal het uitstekend. Hoe Garon zich steeds meer identificeert met Elvis, tot

dat je de twee niet meer uit elkaar kunt houden, dat is erg mooi om te zien. Ragas' zelfgeschreven en -gespeelde monoloog wekt ook ontroering omdat beide broers aan dezelfde aandoening lijden: ze hebben een zwak karakter.

„Wat we nodig hebben is een voorbeeld, een richtpunt”, zegt Garon aan het begin van de voorstelling, en aan het einde keert die zin terug, als een leidmotief, maar nu uitgesproken door Elvis. Garon en Elvis Presley adoreren elkaar, want zonder iemand om tegenop te kijken redden die twee het niet.

Geen kwaad woord wil Garon over zijn broertje horen. Natuurlijk was Elvis geen junk! Zijn uppers en downers en peppers en poppers kreeg hij immers op doktersrecept dus volkomen legaal. 'Elvis was a decent boy', zo citeert Garon een uitspraak van president Nixon. Volgens Garon was Elvis een geweldige Amerikaan, met een grote liefde voor president en vaderland en een godvruchtige inborst.

Heel subtiel laat Ragas de achterkant zien van die hypocriete fatsoensrakkerij. Zo raakt Elvis in paniek wanneer men aan zijn

blanke afkomst twijfelt. Nee, Elvis bezit geen druppel zwart bloed, verzekert Garon ons. En om er geen misverstand over te laten bestaan dat de broers uit een honderd procent wit gezin komen heeft Garon zijn haar geblondeerd.

Eigenlijk is het een door en door zwartgallig verhaal, het verhaal over Elvis' angsten, de last van zijn proletarische afkomst, zijn verslavingsprobleem en snelle aftakeling. Toch maakt de voorstelling, geregisseerd door de uiterst produktieve Paul Feld, een lichtvoetige en zelfs frivole indruk. Ragas, achter een microfoon staand of leunend tegen een levensgroot portret van Presley, maakt van zijn dubbele personage ook een ras-entertainer.

Hij zingt, knipoogt en sjanst, hij smijt zijn zijden hemd de zaal in, pronkt met zijn welgevormde bovenlijf en voelt zich niet te beroerd om zo nu en dan een mop te vertellen. En tot vreugde van de hardcore-fans onder de toeschouwers trekt hij in het slotbeeld het goddelijke witte jasje aan dat Elvis de bijnaam 'The King' bezorgde.

THEATER

Festival a/d Werf. I do the talking door Made in da Shade, Garon Presley en Produkt van één dag door Growing up in Public. Tot en met 27 mei op diverse lokaties in Utrecht.

Dat de omhelzing van de populaire cultuur ook zinvol toneel kan opleveren, bewijst Roef Ragas met *Garon Presley: taking care of business in a flash*, ook een voorstelling van Growing up in Public. Ragas speelt daarin Garon Presley, Elvis' tweelingbroer die stierf bij de geboorte.

Ragas, die de tekst zelf schreef, maakte samen met regisseur Paul Feld een ijzersterke voorstelling over de gevaarlijke kanten van idolatrie. Garon, een fanatieke fan van zijn broer, communiceert met zijn publiek alsof hij een geheime bijeenkomst leidt. Hunkerend naar roem raakt Garon verwijderd van de realiteit. Langzaam maar zeker, gelokt door de nodige pepillen, komen de verborgen driften van *the boy next door* aan het licht. Hij speelt met pistolen, misbruikt vrouwen, wijst terloops op de superioriteit van de blanken, en toch blijf je naar hem, naar die stoere glimlach, kijken.

Roef Ragas heeft begrepen dat toneelmakers naar hartelust uit de populaire cultuur kunnen putten, zolang de citaten maar ondergeschikt blijven aan de toneeltekst. Helaas verheffen vele andere makers op het festival juist die melige performances tot de hoofdmoot.

Ronald Ockhuysen

'Garon Presley' is meesterwerkje

Toneelvoorstelling: Growing Up In Public met 'Garon Presley'. Tekst en spel: Roef Ragas. Regie: Paul Feld. Gezien: 22/9 Gruitpoorttheater DOETINCHEM. Nog te zien: 6/10 NIJMEGEN, 6/11 ENSCHEDE.

Jesse Garon Presley stierf tijdens de geboorte. „Maar alles wat ik bezat”, zegt Garon, in 'Garon Presley' gespeeld door Roef Ragas, gaf ik aan mijn broer Elvis. Zangkwaaiten, showtalent, energie: ik gaf het Elvis op een presenteerblaadje.”

Het decor is sober maar sprekend. Links op de voorgrond staat een zuiltje met daarop een Barbiepopje. Enerzijds een symbolisch elementje voor breekbaar, mooi, teder en (een beetje) kitsch. Aan de andere kant staat het popje 'gewoon' voor Priscilla. „Jurk uit!” en „Benen wijd!”. Rechts op het podium staat een toiletpot. Dater een boek met de titel 'Elvis' plus een wit optredjasje van de King inzitten, ontwaart de toeschouwer gaandeweg de voorstelling. Maar de plee staat ook voor het einde. Het einde van de geschiedenis Elvis. In die pot, op zijn badkamer, kotste Elvis zijn laatste overdosis uit.

Roef Ragas heeft zijn huiswerk goed gedaan. Hij brengt Garon

Presley meesterlijk. Ragas: blond, forse bakkebaarden, nozembloes, nozembroek, nozemschoenen is een lekker jong met (ook) een mooie stem. Zijn satirisch, ironisch, licht filosofische kijk op de geschiedenis van de 'broers' Presley is amusant, soms meeslepend maar bijna altijd verbazend. Ragas zingt, vertelt, citeert, slikt pillen („Een pilletje kan je leven veranderen”), en grapt een volwaardige voorstelling bij elkaar. Wijzend op een foto van zijn beroemde broer, „Hij komt naar hier. Elvis leeft! Zijn naam is niet voor niets een anagram van Lives”. Nu weet de mensheid het grote geheim. Het was niet (alleen) Elvis die zong en met geweertjes speelde: Garon was er bij. „Ik zat op zijn schouder. Ik was zijn engelbewaarder.” Het is een knap verhaaltje van krap een uur waarmee Growing Up In Public het nieuwe seizoen instapt. Tien bezoekers (wat is dat toch met dat Doetinchemse Gruitpoorttheater) hadden het merkbaar naar hun zin. Garon vist aan het eind van de voorstelling een protserig showjasje uit de wc en drapeert dat over zijn schouders. Een imposant slot.

PETER AANSORGH

Gelders Dagblad 25/9/95

Jeugdige theatermakers verzuipen in hun vrijheid

THEATER

Festival a/d Werf. *I do the talking* door Made in da Shade, Garon Presley en Produkt van één dag door Growing up in Public. Tot en met 27 mei op diverse lokaties in Utrecht.

Wat tien jaar geleden begon als onderdeel van de viering van 350 jaar Rijksuniversiteit Utrecht, is inmiddels uitgegroeid tot een groot festival dat theater, beeldende kunst en muziek op onverwachte plekken in de stad presenteert. Festival a/d Werf maakt elk jaar opnieuw nieuwsgierig, al is het maar omdat de programmeurs de door hen uitgenodigde theatermakers en beeldende kunstenaars alle vrijheid geven.

Deze idealistische aanpak levert op papier een gevarieerd programma op, een wirwar van genres en onderwerpen.

Wie denkt dat deze opzet goede voorstellingen of op zijn minst interessante pogingen garandeert, komt in Utrecht echter bedrogen uit. Want na het zien van een dwarsdoorsnede van het aanbod, moet de conclusie worden getrokken dat artistieke bewegingsvrijheid aan de jonge makers slecht is besteed. Hun voorstellingen schreeuwen om een strenge leider die het merendeel van al die leuke repetitievondstjes weggooit, om een vakman die net zolang aan een concept schaaft totdat het deugt.

Bonnie St Clairs *Dr Bernhard*, Shaffy & List met *We verschillen niet*, *Are you lonesome tonight?* van Elvis en een walsje van Strauss. Bij een voorstelling op Festival a/d Werf is de cd-speler een onmisbaar rekwisiet.

Meer dan ooit geldt de populaire cultuur als de inspiratiebron van de op het festival opererende theatermakers. Van bestaande toneelteksten houden deze makers blijkaar

niet, zij combineren liever tekstfragmenten met hier en daar een liedje. Zodoende kunnen zij zichzelf beter laten zien.

Marjorie Boston bijvoorbeeld speelt in Maarten van Hinte's *I do the talking* een actrice die vecht met het beeld dat de buitenwereld haar oplegt. Een statement, verwacht je dan, een vlijmscherpe voorstelling over de huichelarij in de toneelwereld, waarin gekleurde acteurs nog altijd worden gevraagd omdat ze 'anders' zijn.

Maar in *I do the talking* blijven ergernis, woede of eelt op de ziel onzichtbaar. Boston doet een monoloogje over onverenigbaar zijn uit Williams' *A Streetcar named Desire*, ze drijft de spot met folkloristische dans, parodieert Bonnie St Clair en trekt tot slot vijftien onderbroeken uit, als bewijs dat niet alle donkere vrouwen dikke billen hebben.

Soms zijn die fragmenten geestig, vaak ook zijn ze te slauw voor woorden. Tekstschrijver Maarten van Hinte heeft geen toneelstuk, maar los zand afgeleverd en regisseur Wilfred van de Peppel beschikte blijkbaar niet over de moed de tekstschrijver op zijn tekortkomingen te wijzen. Beide heren mogen zich daarom gelukkig prijzen dat Boston over zoveel komisch talent beschikt, anders zou *I do the talking* louter verspilde energie zijn geweest.

Dat de cultuur van de straat de leden van Growing up in Public inspireert, is al lang bekend. De vier theatermakers maakten op Festival a/d Werf *Produkt van één dag*. Vier dagen achter elkaar produceerde de Utrechtse groep een nieuwe voorstelling, gebaseerd op de gebeurtenissen van die dag.

Net zoals MacDonalds nooit een Michelin-ster zal krijgen, kun je bij

deze eendagsproducties geen grote kunst verwachten. Het kwartet zoekt het daarom vooral in melige acts.

Emiel Ratelband, de Jomanda van de yuppies, wordt belachelijk gemaakt, Feld en Kriek vertellen een verhaal over een oude marathonloper die enkele meters voor de finish moet opgeven (eerder op die dag, tijdens de Utrechtse marathon, echt gebeurd), De Bruin speelt de wasvrouw van FC Utrecht en aan het eind propt het kwartet de mond vol met koude knakworsten.

Dat de omhelzing van de populaire cultuur ook zinvol toneel kan opleveren, bewijst Roef Ragas met *Garon Presley: taking care of business in a flash*, ook een voorstelling van Growing up in Public. Ragas speelt daarin Garon Presley, Elvis' tweelingbroer die stierf bij de geboorte.

Ragas, die de tekst zelf schreef, maakte samen met regisseur Paul Feld een ijzersterke voorstelling over de gevaarlijke kanten van idolatrie. Garon, een fanatieke fan van zijn broer, communiceert met zijn publiek alsof hij een geheime bijeenkomst leidt. Hunkerend naar roem raakt Garon verwijderd van de realiteit. Langzaam maar zeker, gelokt door de nodige pepillen, komen de verborgen driften van *the boy next door* aan het licht. Hij speelt met pistolen, misbruikt vrouwen, wijst terloops op de superioriteit van de blanken, en toch blijf je naar hem, naar die stoere glimlach, kijken.

Roef Ragas heeft begrepen dat toneelmakers naar hartelust uit de populaire cultuur kunnen putten, zolang de citaten maar ondergeschikt blijven aan de toneeltekst. Helaas verheffen vele andere makers op het festival juist die melige performances tot de hoofdmoot.

Ronald Ockhuysen

EUROCLIP

ARNHEMSE COURANT

Oplage : 33.690

Datum : 221195

Lunchvoorstelling ¹⁰⁶ over Elvis Presley ¹⁰⁹

In het Arnhemse Theater aan de Rijn wordt vanaf vandaag de lunchvoorstelling 'Garon Presley, taking care of business in a flesh' gespeeld. Tot en met zondag 26 november is de Nederlandstalige voorstelling van acteur Roef Ragas en regisseur Paul Feld er vanaf 12.30 uur te zien.

Elvis Presley had in werkelijkheid een tweelingbroer, Jesse Garon, die bij de geboorte stierf. Volgens de makers van de voorstelling gaf Garon door te sterven alles wat hij bezat aan zijn broertje Elvis: zangkwaliteiten, showtalent en energie. Vanuit zijn graf ontwikkelt Garon echter een scherp oog voor de fouten van Elvis. Hij wacht op de hereniging met zijn broer, die langzaam maar zeker kapot gaat aan de grote hoeveelheden drank en drugs en de slopende aandacht van het publiek. In de voorstelling, een co-productie van Growing Up In Public en het Utrechtse Theater a/d Werf, staan adoratie en de kwalijke gevolgen daarvan centraal, evenals de relatie tussen een fan en zijn idool. Een relatie waarin wanhopig wordt gehunkerd naar respect van de buitenwereld.

EUROCLIP

GELD. DB. VALLEI & VELUWE

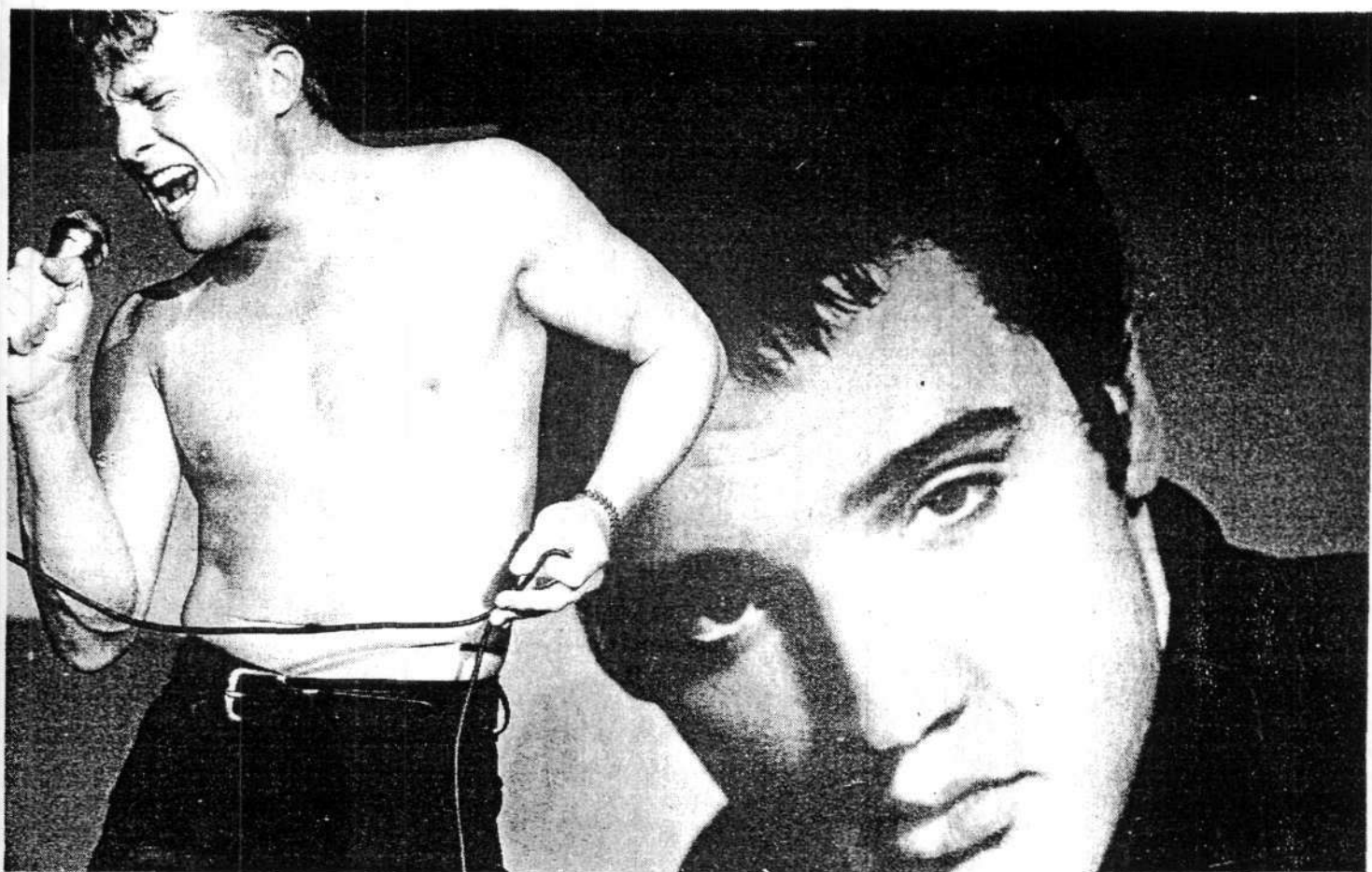
Oplage : 20000

Datum : 221195

Lunchvoorstelling ¹⁰⁹ ¹⁰⁶ over Elvis Presley

In het Arnhemse Theater aan de Rijn wordt vanaf vandaag de lunchvoorstelling 'Garon Presley, taking care of business in a flesh' gespeeld. Tot en met zondag 26 november is de Nederlandstalige voorstelling van acteur Roef Ragas en regisseur Paul Feld er vanaf 12.30 uur te zien.

Elvis Presley had in werkelijkheid een tweelingbroer, Jesse Garon, die bij de geboorte stierf. Volgens de makers van de voorstelling gaf Garon door te sterven alles wat hij bezat aan zijn broertje Elvis: zangkwaliteiten, showtalent en energie. Vanuit zijn graf ontwikkelt Garon echter een scherp oog voor de fouten van Elvis. Hij wacht op de hereniging met zijn broer, die langzaam maar zeker kapot gaat aan de grote hoeveelheden drank en drugs en de slopende aandacht van het publiek. In de voorstelling, een co-productie van Growing Up In Public en het Utrechtse Theater a/d Werf, staan adoratie en de kwalijke gevolgen daarvan centraal, evenals de relatie tussen een fan en zijn idool. Een relatie waarin wanhopig wordt gehunkerd naar respect van de buitenwereld.

Roef Ragas als Garon Presley. (Foto Serge Ligtenberg)

Roef Ragas vertilt zich aan Elvis

Utrecht

Het nabootsen van de macho-showbewegingen van Elvis Presley gaat hem uitstekend af. Dat pept de voorstelling flink op. De kick verdwijnt alras, wanneer blijkt dat Roef Ragas de andere emoties net zo vet aanzet.

Kom op, Paul Feld, daar had je in je regie beter op moeten letten. Mijn teentjes begonnen terstond te krommen, toen hij enkele onsterfelijke hits van Elvis in diens onnavolgbare stijl poogde te imiteren. Goed, hij doet dat in de rol van een Elvis-fanaat die de rockzanger in alles en nog wat naaïft. Maartoch: waar haal je het let vandaan, denk

ik lichtelijk geïrriteerd? Het door hem geschreven en solo vertolkte Garon Presley: taking care of business in a flesh is een kluwen (biografische) feitjes, hersenspinsels, verwijzingen, verwachtingen, identiteitsverwisselingen rond opkomst en ondergang van Elvis Presley.

Hunkering naar respect en liefde zijn volgens Roef Ragas de sterkste drijfveren van dit popidool, dat tenslotte al pepillen slikkend stuk liep op zijn gigantisch succes. Roef Ragas speelt haast in één adem door zowel Elvis, diens denkbeeldige tweelingbroer Garon Presley, president Nixon, als een idolate fan. Garon is bij geboorte overle-

den. Zijn gaven zijn daardoor naar Elvis overgeheveld. Nu dat Elvis niet meer leeft vloeien deze talenten terug naar de inmiddels in zijn tweede leven volwassen geworden Garon en hij zal Elvis tot in de eeuwigheid sublimeren.

Vanaf een grote poster op de achterwand van het toneel is Elvis himself getuige van deze psycho-analyse en persoonsverwisselingen. Een smetteloze toiletpot dient als symbool dat alle roem zo vergankelijkheid is dat ze als het ware vroeg of laat door de plee wordt gespoeld. Niet voor Garon/c.q. de mateloze bewonderaar. Hij vist er Presley's glamour-outfit uit en trekt het glitterpakje fier aan: Elvis the King is

niet dood, hij zal glorieus blijven voortleven! Vooruit dan maar, ieder zijn hobby.

Toch nog even een klein adviesje aan Roef Ragas: ga eens kijken bij het acteurscollectief Maten, dat ook op dit Festival a/d Werf van de partij was, en trekt er lering uit hoe men daar - alle ijdelheid voorbij - met beheerst en uitgewogen spel tot zulke treffende karakteriseringen komt.

Max Smith

Voorstelling: Garon Presley. Tekst en spel: Roef Ragas. Regie: Paul Feld. Produktie: Growing Up in Public. Werftheater, Oude Gracht 58-60 Utrecht. Vanavond: 20.00 uur; do 25 t/m za 27 mei 17.00 uur.